

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph. D., v právní věci

žalobkyně : **V. T. K. H.**, nar. ...
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
bytem P. 4, N. D. 651/1
zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
se sídlem Praha 1, Opletalova 25

proti

žalovanému : **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2015, č.j. MV-111999-3/SO-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 3. 2015, č.j. OAM-14998-27/PP-2013 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“). Rozhodnutím ministerstva byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání

povolení k přechodnému pobytu na území České republiky (dále jen „žádost“), kterou žalobkyně podala podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Správní orgán I. stupně žádost zamítl, neboť žalobkyně nepředložila takové doklady, které by prokázaly věrohodně účel pobytu podle § 87b odst. 2 v návaznosti na § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. doklady prokazující trvalý vztah žalobkyně s občanem Evropské unie, obdobný vztahu rodinnému, ačkoliv k tomu byla vyzvána a současně jí byla poskytnuta lhůta k doložení požadovaných náležitostí.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve stručně shrnul průběh řízení před správním orgánem I. stupně. V rámci vypořádání odvolacích námitek konstatoval, že skutečnosti, které vyplývají z předložených dokladů, svědčí o tom, že v daném případě není naplněna ani jedna z podmínek ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z provedené pobytové kontroly nevyplývalo, že žalobkyně bydlí společně s panem K. H. (dále jen „K. H.“). Žalobkyně nedoložila jakýkoliv doklad, který by prokazoval její postavení ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žádost podala v době, kdy pobývala na území České republiky na základě výjezdního příkazu č. AKT0250728 s platností od 2. 11. 2013 do 1. 12. 2013, které ji opravňovalo k pobytu v délce 30 dnů. K odvolací námitce, že rozhodnutí ministerstva je nepřezkoumatelné, žalovaný konstatoval, že výrok rozhodnutí ministerstva vnitra je řádně odůvodněn a jeho odůvodnění není možno považovat za nesrozumitelné, protože je z něj jasné seznatelné, které otázky správní orgán I. stupně považoval za rozhodné, a vzájemná souvislost jednotlivých úvah vedoucích k zamítnutí žádosti. Žalovaný odmítl odvolací námitku týkající se neurčitosti výrokové části rozhodnutí ministerstva s tím, že výrok rozhodnutí splňuje požadavky § 68 odst. 2 správního řádu, neboť účastníci řízení jsou řádně označeni jménem, příjmením a datem narození. K odvolací námitce, že není možné předložit konkrétní listinný doklad k prokázání vztahu obdobného vztahu rodinnému, žalovaný uvedl, že zákon o pobytu cizinců neumožňuje osvědčit splnění podmínek uvedených v § 15a čestným prohlášením, ale vyžaduje, aby splnění podmínek bylo hodnověrně prokázáno. Důkazní břemeno bylo jednoznačně na straně žalobkyně, neboť ta je povinna předložit doklad o tom, že je ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Povinností správního orgánu I. stupně nebylo poučovat žalobkyni o tom, jaký konkrétní doklad má v řízení předložit, aby prokázala, že mezi ní a panem K. H. je trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému, neboť správní orgán I. stupně nemohl vědět, jakými doklady účastnice disponuje. Žalovaný dále poukázal na text žalobkyní předložených čestných prohlášení, v nichž je uvedeno pouze to, že žalobkyně sdílí s panem K. H. společnou domácnost, a tudíž se nejedná o doklad, který by potvrzoval, že mají trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žijí ve společné domácnosti. Trvalostí určitého vztahu se bezpochyby rozumí to, že daný vztah není vztahem krátkodobým, přechodným, ale naopak dlouhodobým. Skutečnosti uváděné v čestných prohlášeních nebyly žádným způsobem prokázány. Předložení 6 ks příjmových pokladních dokladů o

úhradě nájemného neprokazuje společné soužití ani společné sdílení domácnosti a trvalost vztahu. Žalovaný neakceptoval odvolací námitku, že rozdíly ve výpovědích žalobkyně a pana K. H. mohly vzniknout nervozitou žalobkyně s tím, že za důvod rozpor neznalostí jednoho o druhém nebo neznalosti životních poměrů rodinných příslušníků druhého nelze považovat nervozitu žalobkyně a pana K. H. Neztotožnil se ani s názorem žalobkyně, že správní orgán je povinen posuzovat přiměřenost důsledků rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců ve všech případech, kdy je vydáváno meritorní rozhodnutí. V této souvislosti uvedl, že v daném případě nebyla žalobkyně rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a tedy jí z povahy věci nemohlo být vydáno povolení k přechodnému pobytu, které je vázáno na statut rodinného příslušníka občana Evropské unie. Zamítavým rozhodnutím o žádosti tak nemohla žalobkyni vzniknout žádná újma. Zamítnutí žádosti nemohlo mít dopad do rodinného života žalobkyně, jestliže zde nevznikl faktický trvalý vztah k občanu České republiky. V rámci řízení nebyly zjištěny žádné jiné rodinné vazby, ke kterým by byl správní orgán nucen přihlížet. Současně nemohlo dojít k porušení žádného z článků Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jestliže nebylo prokázáno, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana Evropské unie a nemá na území ani žádné jiné rodinné vazby. Naopak na území Vietnamu má žalobkyně manžela a děti. Žalovaný uzavřel, že správní orgán I. stupně zjistil stav věci v souladu s § 3 správního řádu a ze zjištěných skutečností učinil správný závěr, když žádost zamítl pro nesplnění podmínek uvedených v § 87b v návaznosti na § 15a zákona o pobytu cizinců.

3. V žalobě proti napadenému žalobkyně namítla, že žalovaný porušil povinnosti odvolacího orgánu, neboť jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný rovněž opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční, je v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, přičemž zásadním způsobem bylo porušeno ustanovení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Žalobkyně dále poukázala na nekonkrétnost výrokové části rozhodnutí ministerstva s tím, že žalovaný tuto vadu nenapravil. Správní orgán I. stupně neuvedl, podle kterého zákonného ustanovení při zamítnutí žádosti postupoval. Ustanovení § 87b zákona o pobytu cizinců, na které správní orgán I. stupně odkázal, neobsahuje zmocnění pro rozhodnutí o žádosti, tím méně pro negativní rozhodnutí o žádosti, kdy obsahuje toliko podmínky nezbytné k podání žádosti o povolení přechodného pobytu. Podmínky pro zamítnutí žádosti stanoví § 87d a 87e zákona o pobytu cizinců. Správní orgán tedy měl zvolit jiné ustanovení, které zamítnutí umožňuje, alternativně bylo jistě možno uvažovat o zastavení řízení. Pokud správní orgán neuvedl zákonné ustanovení, podle něhož danou žádost zamítl, způsobuje to nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí pro nesrozumitelnost. Žalobkyně též označila napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žádost byla zamítnuta, protože žalobkyně nedoložila doklad o tom, že je rodinným příslušníkem občana EU, resp. že má s občanem EU vztah obdobný vztahu rodinnému. Dle žalobkyně je napadené rozhodnutí v tomto ohledu projevem libovůle a nikoli správního uvážení. Zásadním je fakt, že sdílení společné

domácnosti a vztah obdobný vztahu rodinnému není něčím, co by bylo možno prokázat nějakým exaktním důkazním prostředkem. Nikde není možné dostat „papír“ o tom, že spolu lidé sdílí společnou domácnost. K danému závěru je nutné dojít na základě jednotlivě propojených zjištění, která při vzájemném posouzení osvědčí existenci společné domácnosti vedené několika osobami. Správní orgány měly v řízení dostatek důkazů, které jednoznačně prokazovaly sdílení společné domácnosti. Vzhledem k tomu, že konkrétní listinný důkaz není možné předložit, měl správní orgán vyjít z ostatních nepřímých důkazů, které byly dostatečné k prokázání požadovaného. Postup, kdy správní orgán vyžaduje vyložení listinný důkaz, je jednoznačně protizákonný. Stav věci, tak jak byl zjištěn, nekoresponduje s výrokem napadeného rozhodnutí ani s jeho odůvodněním. Správní orgán I. stupně konstatuje provedení několika důkazů, avšak dovozuje závěry, které zcela neodpovídají zjištěnému stavu věci. Správní orgán vyžaduje doložení listinného důkazu, přičemž však neuznává čestná prohlášení. Žalobkyně v této souvislosti poukázala na § 53 odst. 3 správního řádu s tím, že ačkoli zákon o pobytu cizinců neupravuje možnost nahradit předložení listiny čestným prohlášením, je nutno k předloženým čestným prohlášením přistupovat jako k relevantnímu důkazu a s tímto se vypořádat v rámci dokazování a nikoli čestné prohlášení odmítnout. Žalovaný, který zásadní pochybení prvoinstančního orgánu nenapravil, zatížil napadené rozhodnutí v podstatě totožnou nezákonností. Pokud jde o hodnocení výpovědí žalobkyně a jejího partnera (pana K. H.), správní orgán si z těchto výpovědí vybíral vždy nejvíce se rozcházející výpovědi, ačkoli z přepisu je zřejmé, že se jedná o drobnosti. Úvaha, kterou správní orgán činí ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu, musí být řádně zdůvodněna a nesmí být založena čistě na libovůli správního orgánu. Správní orgány zcela pominuly provedené důkazy, které prokazovaly sdílení společné domácnosti a naprosto nesmyslně trvají na doložení dokumentu, který jednoduše není možné opatřit. Ze skutečnosti, že při provedené pobytové kontrole nebyl partner žalobkyně přítomen, nelze činit přehnané závěry. Partner žalobkyně pracuje a nemůže být doma stále. Kontrola byla pouze jedna a byla namátková. Stejně tak to, že se sousedi o své okolí nezajímají a nevyšli si partnera žalobkyně, nic neznamena. Žalobkyně navrhovala provedení opakované pobytové kontroly, avšak správní orgán k tomu bezdůvodně nepřistoupil. Ze spisu není zjevné proč, přičemž se nelze schovávat za zásadu procesní ekonomie, neboť povinnost zjistit skutečný stav věci je této zásadě jistě nadřazena. Provedené výsledky jsou dle mínění žalobkyně dostatečnými důkazy. Mezi partnery byly samozřejmě drobné rozpory, avšak tyto nebyly natolik zásadní, navíc je možné je přikládat nervozitě z neznámého úkonu. Ve většině podstatných skutečností se partneři shodli. Žalobkyně označila postup správních orgánů za projev přepjatého formalismu, a to s odkazem na konstantní judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu (nález Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, sp. zn. III. ÚS 150/99, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56). Žalobkyně dále namítla, že správní orgán ignoroval zásadu přiměřenosti, která mimo ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu vyplývá přímo ze zákona o pobytu cizinců, z něhož plyne, že rozhodnutí musí být přiměřené případnému zásahu do

soukromého a rodinného života. Správní orgány tento faktor zkoumaly nedostatečně, neboť se nezabývaly okolnostmi života žalobkyně na území České republiky. Pokud se správní orgán I. stupně v tomto ohledu zaměřil jen na vztah žalobkyně s občanem EU, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný pak otázku přiměřenosti rozhodnutí neřešil vůbec. Takový postup je dle přesvědčení žalobkyně v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě shrnul průběh správního řízení a zrekapituloval hodnocení důkazů provedené správním orgánem I. stupně, zejména to, jaká zjištění učinil z výsledku žalobkyně a pana K. H.. Uvedl, že se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že v daném případě není naplněna ani jedna z podmínek ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z provedené pobytové kontroly nevyplývalo, že žalobkyně bydlí s panem K. H. a žalobkyně nedoložila jakýkoliv doklad, který by prokazoval její postavení ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dále v podrobnostech odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.
5. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně akcentovala, že § 68 odst. 2 správního řádu definuje základní náležitosti výrokové části správního rozhodnutí, přičemž právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, patří mezi jednu z nich. Postup správního orgánu v dané věci byl čistě formalistický a ke zjištění skutečného stavu věci nebylo učiněno prakticky nic, neboť správní orgán provedl toliko výsledek účastníka řízení, kterému však nepřikládá žádnou váhu. Žalobkyně zdůraznila, že nelze opomíjet účel a smysl právních předpisů, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, neboť v něm musí být přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Žalobkyně v této souvislosti odkázala na judikaturu Ústavního soudu, např. na nálezy sp. zn. III. ÚS 150/99 s tím, že porušení některé z norem jednoduchého práva, a to v důsledku svévole anebo v důsledku interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti, zakládá dotčení na základním právu a svobodě. Komplikovanost případu nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení věci. Je nutno zohlednit skutečnost, že žalobkyně hodnověrně osvědčila sdílení společné domácnosti a vztah obdobný vztahu rodinnému s občanem EU. V napadeném rozhodnutí nicméně nebyl brán zřetel na smysl a účel ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
6. Při ústním jednání, které se konalo dne 25. 10. 2018, žalobkyně plně odkázala na podanou žalobu a repliku s tím, že žádné důkazní návrhy ve věci samé nečiní. Žalovaný se z účasti u jednání omluvil a souhlasil s projednáním věci v jeho nepřítomnosti.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

8. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území. Podle odst. 2 téhož zákonného ustanovení k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitostí podle § 87a odst. 2 písm. b), doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a jde-li o cizince podle § 15a odst. 1 písm. d) také doklad, že je nezaopatřenou osobou.
9. Podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.
10. K obecně formulované námitce týkající se porušení § 68 odst. 3, § 3 a § 2 odst. 3 a 4 správního řádu soud uvádí, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť žalovaný v něm srozumitelným způsobem vyložil, z jakých skutkových zjištění vycházel a jaké právní hodnocení na jejich podkladě učinil. Žalobkyně naproti tomu ani nespecifikovala, v jakých konkrétních okolnostech porušení uvedených ustanovení spatřuje. Odkazuje-li na povinnost správního orgánu vymezenou v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, při absenci konkrétně specifikovaných důvodů není zřejmé, jakým způsobem měl žalovaný zasáhnout do práv či oprávněných zájmů žalobkyně a z jakých skutečností má vyplývat, že napadené rozhodnutí není souladné s veřejným zájmem a okolnostmi případu. Dle náhledu soudu byl skutkový stav žalovaným zjištěn v dostatečném rozsahu tak, aby mohl ve věci rozhodnout. Žalobkyně ostatně ani neuvedla, jaké další podstatné skutečnosti měly být zahrnuty do celkového obrazu o skutkovém stavu věci a jaký význam pro rozhodnutí měly mít.
11. Neopodstatněná je žalobní námitka, že výroková část rozhodnutí ministerstva je nekonkrétní, a že žalovaný, porušil § 68 odst. 2 správního řádu, jestliže tuto vadu nenapravil. K náležitostem výrokové části rozhodnutí patří podle § 68 odst. 2 správního řádu uvedení řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Žalobkyně tvrdí, že správní orgán I. stupně neuvedl, podle kterého zákonného ustanovení postupoval, neboť pouze konstatoval, že žádost se zamítá pro nesplnění podmínek uvedených v § 87b zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 87b ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců, na které ve výrokové části odkázal správní orgán I. stupně, stanoví, které náležitosti je rodinný příslušník občana Evropské unie povinen předložit k žádosti o povolení k přechodnému pobytu. K těmto náležitostem patří i doklad, že žadatel je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, tedy že má ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Výroková část rozhodnutí ministerstva („*žádost se zamítá z důvodu nesplnění podmínek uvedených v ustanovení § 87b v návaznosti na § 15a zák. č. 326/1999 Sb., a povolení k přechodnému pobytu na území České republiky se nevydává.*“) je zcela konkrétní a je z ní naprosto zřejmý důvod zamítnutí žádosti, přičemž výrok rozhodnutí obsahuje též relevantní ustanovení, podle kterých správní orgán I. stupně o žádosti rozhodl. Uvedená námitka není proto opodstatněná. Žalobkyně se mylí, odkazuje-li v této souvislosti na § 87d a 87e zákona o pobytu cizinců, jí označená právní ustanovení v rozhodném období neupravovala zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky pro případ, kdy žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie.

12. Soud nepřisvědčil ani námitkám, jimiž žalobkyně zpochybňuje způsob zjišťování skutkového stavu věci a hodnocení provedených důkazů ze strany správních orgánů obou stupňů, přičemž tvrdí, že objektivně nemohla předložit *exaktní důkazní prostředek*, prokazující sdílení společné domácnosti a vztah obdobný vztahu rodinnému s tím, že *nikde není možné dostat „papír“ o tom, že spolu lidé sdílí společnou domácnost*.
13. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně ke své žádosti přiložila originál občanského průkazu a rodného listu pana K. H. a dále dvě čestná prohlášení. V jednom čestném prohlášení sama žalobkyně prohlašuje, že sdílí společnou domácnost s panem K. H., obsahem druhého je prohlášení pana K. H. o sdílení společné domácnosti s žalobkyní. Druhé prohlášení obsahuje dále text, že pan K. H. je plně finančně závislý na své družce (žalobkyni) a její nepřítomnost v ČR si nedovede představit. Žalobkyně byla výzvou správního orgánu I. stupně ze dne 10. 2. 2014 (dále jen „výzva“) vyzvána k odstranění nedostatků žádosti. Ve výzvě správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobkyně *nepředložila žádný relevantní listinný doklad prokazující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie*. Žalobkyně byla upozorněna na povinnost předložit doklad o tom, že splňuje tvrzené postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie. Správní orgán I. stupně ve výzvě na konkrétních příkladech uvedl, které doklady lze v dané věci považovat za relevantní.
14. Účastníci správního řízení jsou podle § 52 správního řádu povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. K provedení důkazů lze přitom podle § 51 odst. 1 správního řádu užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Bylo proto především na žalobkyni, aby označila důkazy způsobilé prokázat pro žádost relevantní tvrzení o existenci trvalého vztahu s panem K. H. obdobného vztahu rodinnému a o soužití ve společné domácnosti se jmenovaným občanem Evropské unie. Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí ze dne 19. 12. 2013, č.j. 11 A 189/2012-29 zdůraznil, že „(P)osuzuje-li správní orgán vztah podobný vztahu rodinnému [§ 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců], který není úředně formalizovaný, a není tedy možné požadovat příslušný písemný doklad, nestačí, aby správní orgán posoudil pouze předložené a vyžádané listinné důkazy, ale musí postupovat tak, aby byl zjištěn a prokázán faktický stav. Správní orgán je povinen vést účastníka řízení k tomu, aby

tento faktický (skutečný) stav prokázal a na účastníku řízení je, aby navrhoval správnímu orgánu provedení takového dokazování, aby své břemeno tvrzení a břemeno důkazní náležitě unesl". Námitka, že žalobkyně nemůže předložit *listinný* důkaz prokazující skutečnosti rozhodné pro vyhovění její žádosti, neobstojí i vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně po žalobkyni striktně nevyžadoval listinnou formu důkazu, pouze konstatoval, že mezi listinnými doklady, které žalobkyně ke své žádosti přiložila, není žádný relevantní listinný důkaz. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu, vyzval-li žalobkyni k odstranění vad žádosti. Shora uvedená výzva adresovaná žalobkyni obsahovala konkrétní poučení o nedostacích žádosti a způsobu, jak tyto nedostatky odstranit. Žalobkyně mohla předložit, resp. označit *jakékoliv* relevantní důkazy, z nichž by bylo možno usuzovat, že její vztah s panem K. H. je trvalý, má znaky rodinného vztahu a že oba partneři spolu sdílí domácnost. Jak uvedl správní orgán I. stupně, žalobkyně mohla předložit např. společné fotografie, případně prohlášení blízké osoby o společném soužití žalobkyně a jmenovaného občana Evropské unie. Žalobkyně nicméně v reakci na výzvu správního orgánu předložila pouze příjmové pokladní doklady o úhradě nájemného vystavené dne 3. 9. 2013, 3.10.2013, 3. 11. 2013, 3. 12. 2013, 4. 1. 2013 a 3. 2. 2014 na jméno žalobkyně a pana K. H.; jiné důkazy nepředložila ani neoznačila. V oznámení o vypovězení plné moci ze dne 19. 1. 2015 pak navrhla zopakování pobytové kontroly a provedení důkazu svědeckými výpověďmi osob, jejichž jména a adresy však v avizované krátké lhůtě správnímu orgánu nesdělila.

15. Námitka, že správní orgán I. stupně se měl zabývat hodnocením předložených čestných prohlášení jako důkazů rovnocenných s jinými listinnými důkazy, není opodstatněna. Podle § 53 odst. 5 správního řádu lze předložení listiny nahradit čestným prohlášením v případech a za podmínek stanovených zvláštním zákonem. Zákon o pobytu cizinců, který je ve smyslu § 53 odst. 5 správního řádu zvláštním právním předpisem v posuzované věci, neupravuje možnost nahradit listinu čestným prohlášením. Pouhé prohlášení o sdílení společné domácnosti je ve své podstatě jen opakováním tvrzení, které musí být věrohodně prokázáno. V tomto směru nelze přehlédnout, že finanční závislost na žalobkyni deklarovaná v čestném prohlášení, které učinil K. H., nebyla v dalším průběhu řízení vůbec prokázána účastnickou výpovědí žalobkyně a K. H. Naopak K. H. ve své výpovědi výslovně popřel, že by byl na žalobkyni finančně závislý, neboť *po celou dobu jejich vztahu platí náklady napůl*. Lze shrnout, že čestné prohlášení postrádá v obecné rovině důkazní hodnotu, jsou-li v řízení provedeny důkazy, které obsah čestného prohlášení nepotvrdí či přímo vyvrátí.
16. Soud nepřisvědčil ani námitce, že správní orgán I. stupně bezdůvodně nepřistoupil k provedení opakované pobytové kontroly. Okolnost, že při pobytové kontrole, která byla provedena dne 6.3.2014, nebyl K. H. zastižen v bytě na adrese P. 3, T. 722/12 není sama o sobě důvodem pro opakování této kontroly. Službu konající policejní hlídkou bylo při kontrole zjištěno, že dotazovaní sousedé nepoznali K. H. na předložené fotografii.

Žalobkyně byla policejní hlídkou požádána o předložení poštovní korespondence na jméno jejího druha, ze které by bylo patrné, že si K. H. na předmětné adrese přebírá poštu, na to však nijak nereagovala. Šetření na místě policejní hlídka ukončila, neboť spolubydlící žalobkyně pan N. A. P. se v reakci na výzvu k doložení poštovní korespondence na jméno K. H. začal dožadovat povolení k domovní prohlídce.

17. S ohledem na tato zjištění, jakož i s přihlédnutím k tomu, že žalobkyně v průběhu řízení neoznámila jiné relevantní důkazy a nepředložila doklad, že K. H. si na údajné společné adrese přebíral poštovní zásilky, nebyl důvod k tomu, aby správní orgán I. stupně přistoupil k opakování pobytové kontroly.
18. Soud na tomto místě považuje za nutné zdůraznit, že výsledek šetření pobytové kontroly byl pouze jedním z celého řetězce důkazů, na jejichž základě správní orgán I. stupně žádost žalobkyně zamítl. Správní orgán I. stupně při rozhodování v dané věci vycházel zejména z účastnické výpovědi žalobkyně a výpovědi pana K. H., v nichž shledal významné rozpory. Z protokolů o výslechu žalobkyně a pana K. H. ze dne 22. 7. 2014 vyplývají následující odlišnosti:
 - žalobkyně uvedla jako jejich společnou adresu N. D.651/1, P. 4/K. H. *nejprve uvedl, že bydlí na adrese N. D. 161/1, P. – L., poté uvedl, že se jedná o ulici N. D.;*
 - žalobkyně vypověděla, že se na společném bydlení dohodli na konci července 2013/K. H. v rámci svého výslechu uvedl, že se k žalobkyni nastěhoval *zhruba po 4 měsících po seznámení*, k němuž došlo v květnu 2013;
 - žalobkyně vypověděla, že s K. H. seznámili v Sapě, kam se K. H. přišel k žalobkyni ostríhat a zároveň si hledat práci/K. H. *vypověděl, že se žalobkyní seznámil v Sapě, kam chodil nakupovat a kde se nechal v holičství, které žalobkyně měla, ostríhat, v době seznámení pracoval ve společnosti Zepris jako vrátný;*
 - žalobkyně na dotaz, zda s druhem chodí někam se bavit, odpověděla, že chodí do restaurace Domino, kde naposledy byli 15. 7. 2014, kdy měl partner narozeniny, žalobkyně mu dala růži a tričko Adidas/K. H. *na otázku, zda se chodí s družkou někam bavit, odpověděl, že naposledy byli minulý týden v restauraci Domino, měl narozeniny, partnerka mu dala tričko a velkého plyšáka;*
 - žalobkyně uvedla, že partner byl na ní finančně závislý, bylo to v době, kdy neměl práci, nyní už práci má a na nájem jí přispívá 3.500,- Kč, od chvíle, kdy se spolu nastěhovali, vše hradila žalobkyně, přítel neměl práci, když byla v Sapě, jezdil pro ni, ale nyní, když mají oba práci, tak ne/K. H. *vypověděl, že na své družce není finančně závislý, nebylo tomu tak ani v době podání žádosti, po celou dobu jejich vztahu platí náklady napůl;*
 - žalobkyně uvedla, že má 2 sourozence, sestru a bratra, oba žijí ve Vietnamu/K. H. *uvedl, že žalobkyně má jednu sestru;*

- žalobkyně ve výpovědi uvedla, že má dvě děti, dceru – 16 let a syna – 12 let, oba žijí ve Vietnamu se svým otcem/*K. H. vypověděl, že žalobkyně má dvě děti, dceru – 16 let a syna – 12 let, oba žijí u babičky, pokud ví, s otcem se nestýkají;*
- na otázku, co si žalobkyně s druhem koupili v poslední době do domácnosti, žalobkyně odpověděla, že koupili jen záclonu, tu koupila žalobkyně, přítel ji pověsil/*K. H. na stejnou otázku odpověděl, že nic asi nekupovali;*
- na otázku, co dělali v neděli 20. 7. 2014, žalobkyně uvedla, že přítel pro ni přijel po práci, okolo 20 hodiny, sešli se u krčské nemocnice, potom šli do centra na poštu, bylo to na Můstku, na cestě je kontrolovala policie, přítel u sebe neměl doklady, ztratil je v autobuse, poté jeli domu, společně nevěčeřeli, on už jedl v práci/*K. H. na stejnou otázku odpověděl, že ráno vstali, šli do práce, on přišel kolem osmé, po 21 hodině přišla žalobkyně a dali si večeři, měli opět závitky.*
- na otázku, zda žalobkyně plánuje, že by její děti žily v České republice, žalobkyně odpověděla, že nyní ne, v budoucnu neví, dle okolností/*K. H. uvedl, že žalobkyně říkala, že by chtěla aspoň jedno z dětí vzít sem, dosud to neřešili, je to plán do budoucna.*

19. Soud nesdílí obecně formulovaný názor žalobkyně, že se účastníci řízení shodli ve všem podstatném. Žalobkyně byla povinna podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců prokázat, že má s K. H. trvalý vztah, který je obdobný vztahu rodinnému, a že s ním žije ve společné domácnosti. Na trvalost vztahu lze usuzovat tehdy, má-li soužití partnerů dlouhodobý charakter a lze-li z dalších indicií dovodit, že partneři plánují i společnou budoucnost. Společně vedená domácnost je jako zákonná podmínka pouze jedním z ukazatelů trvalého vztahu. Přitom soužití ve společné domácnosti nelze ve světle podmínek vyžadovaných zákonem o pobytu cizinců redukovat na spotřební společenství, v němž se spolužijící osoby podílejí pouze na nákladech bydlení. Společně vedená domácnost zahrnuje i dohodu o uspokojování každodenních běžných potřeb včetně udržování či vylepšování vybavení domácnosti. Trvalý vztah lze shledat tam, kde se partneři podobným způsobem vyjadřují o společné budoucnosti a kde vnímají a jsou schopni se upomenout na detaily společně stráveného času. O úmyslu vést trvalý partnerský vztah svědčí též alespoň určitá míra zájmu partnera o blízké rodinné příslušníky, zejména rodiče partnera, jeho potomky z předchozího vztahu apod. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 17. 9. 2015, č.j. 4 Azs 151/2015-35 vymezil znaky trvalosti partnerského vztahu tak, že „(T)rvlost partnerského vztahu obdobného vztahu rodinnému ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze hodnotit především dle délky časového trvání vztahu a jeho kvality, zohlednit lze např. i plány společné budoucnosti partnerů, jejich rodinné poměry, případně i to, že soužití vzniklo již v době probíhajícího řízení o správním vyhoštění“.

20. Žalobkyně a K. H. vypovídali zásadně odlišně, pokud se vyjadřovali k okolnostem svého seznámení. Žalobkyně uváděla, že K. H. si v té době měl hledat zaměstnání, K. H. naopak vypověděl, že v době seznámení pracoval. Krajně rozporné je tvrzení žalobkyně týkající se finanční závislosti K. H. na žalobkyni, neboť K. H. toto výslovně popřel, když uvedl, že na

žalobkyni nebyl finančně závislý ani v době podání žádosti a po celou dobu platí náklady na bydlení napůl. Finanční poměry partnera a z toho vyplývající případná finanční závislost na druhém partnerovi zpravidla patří k informacím, které o sobě partneři chtějí vědět. Žalobkyně ničím nevysvětlila, proč se jejich odpovědi na uvedenou otázku diametrálně rozcházejí. Bez povšimnutí nelze rovněž ponechat, že K. H. uvedl jinou adresu, na které měli s žalobkyní společně bydlet. Na počátku výslechu uvedl jiný název ulice (tento posléze opravil), avšak číslo popisné bylo odlišné od toho, které uvedla žalobkyně. Přitom nelze odhlédnout od skutečnosti, že K. H. takto vypovídal v době, kdy „měli“ s žalobkyní společně bydlet na nové adrese již téměř 3 měsíce. Nutno dodat, že K. H. si na dané adrese ani nepřevzal rozhodnutí ministerstva, přičemž poštovní zásilka se správním orgánem I. stupně vrátila s poznámkou pošty, že K. H. je na uvedené adrese neznámý. Lze tak důvodně pochybovat o tom, že žalobkyně skutečně žila s K. H. ve společné domácnosti. Tuto pochybnost umocňuje i další rozpor v jejich výpovědích, kdy K. H. popřel, že by si do nové domácnosti kupovali další zařízení, dle žalobkyně měl K. H. pověsit nově zakoupenou záclonu. Z výpovědí žalobkyně a K. H. pak nevyplývají jiné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že skutečně žijí ve společné domácnosti ve smyslu partnerského soužití. Existenci vzájemného partnerského soužití v trvalém vztahu vyvrací i zcela odlišný popis průběhu předminulého dne před konáním výslechu. Závěru o partnerském soužití nesvědčí ani rozdílná odpověď týkající se oslavy narozenin K. H. I přesto, že K. H. narozeniny slavil týden před výslechem, a dalo by se tedy předpokládat, že si bude dobře pamatovat, jaké dary od žalobkyně dostal, účastníci se „shodli“ jen na jednom ze dvou dáreků. K. H. sice odpověděl v souladu se skutečností, že žalobkyně má dvě děti, které žijí ve Vietnamu, odlišně od žalobkyně však uváděl, že žijí se svou babičkou a nikoli s otcem, jak uvedla žalobkyně. Obdobně K. H. tvrdil, že žalobkyně má v úmyslu jedno z dětí vzít do České republiky, zatímco žalobkyně se takto nevyjádřila. Výše popsané četné rozpory ve výpovědích žalobkyně a K. H., prokazují správnost závěru žalovaného, že vztah mezi žalobkyní a K. H. nemůže být trvalý a obdobný jako vztah rodinný, neboť žalobkyně a K. H. se prokazatelně nechovají jako partneři, kteří se znají nikoli pouze povrchně.

21. Lze shrnout, že správní orgány obou stupňů při hodnocení provedených důkazů nepochybily. Jejich závěr, že žalobkyně v řízení hodnověrným způsobem nedoložila, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti, je logický a má oporu v provedeném dokazování; nejedná se tedy o projev libovůle či přepjatého formalismu, jak namítá žalobkyně.
22. Soud neshledal opodstatněnou ani námitku týkající se posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalovaný postupoval v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť při hodnocení zásahu zamítavého rozhodnutí do soukromé a rodinné sféry žalobkyně vzal v úvahu veškeré zjištěné skutečnosti. Žalobkyně neprokázala existenci trvalého vztahu s občanem Evropské unie srovnatelného s rodinným vztahem, sporné zůstalo i její tvrzení ohledně sdílení společné domácnosti s občanem EU. Ze

shromážděných podkladů a provedených důkazů pak nevyplynuly ani jiné společenské, kulturní a ekonomické vazby žalobkyně na území České republiky, přičemž ona sama neuvedla jiné rozhodné okolnosti, k nimž by bylo možno přihlédnout při posuzování otázky přiměřenosti rozhodnutí. Nutno podotknout, že žalobkyně ani v žalobě neoznačila žádné konkrétní okolnosti, které měly být v napadeném rozhodnutí žalovaným hodnoceny při posuzování přiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života.

23. Protože soud v projednávané věci neshledal, že by žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí porušil v žalobě označená ustanovení právních předpisů, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
24. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, totiž žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. října 2018

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu